

HET IS WEER EEN SCHITTERENDE LENTEDAG na de val van de beschaving. Ik doe mijn ronde en volg het pad dat als een vervormde lemniscaat door Washington Square Park slingert. Ik loop langs de tafeltjes waar vroeger oude mannen aan schaakten. Dit gebied is nu de buitenwerkplaats van Brainbox. Daar is de fontein, de getuige van talloze eerste dates, marihuana-dealtjes en het gegil van kinderen bij hun capriolen in het water. Het is nu het reservoir van de stam en wordt afgedekt met waterdichte doeken om het water te beschermen tegen de duivenpoep en het algengroei stimulerende zonlicht.

Het standbeeld van Garibaldi, of Gary Ball zoals wij hem noemen, is versierd met plastic bloemenkransen, carnavalskralenkettingen en retro rapperbling. De trofeeën van strooptochten in de woestijn die buiten de muren ligt. De verdoemde wijken: Broadway, Houston, de schietbanen van West Village. Er zijn allerlei aandenkens aan de overledenen met plakband op de sokkel bevestigd: kiekjes van moeders, vaders, kleine broertjes en zusjes, verloren huisdieren. Mam noemde dat altijd 'echte foto's', om het verschil aan te geven met digitale bestanden. Tastbare afbeeldingen zijn belangrijk geworden nu miljoenen en nog eens miljoenen herinneringen zijn opgegaan in de cloud. Een oceaan van betekenisloze enen en nullen.

Door de stenen poort bij Washington (Washington, de Stichter van Ons Land, niet mijn grote broer) te paard kun je via Fifth Avenue helemaal tot aan het Empire State Building kijken. Er walmt nog steeds rook uit de bovenste verdiepingen. De tieners zeggen dat hij daar woont, de Oude Man, de enige volwassene die de Gebeurtenis heeft overleefd. Maar ze zeggen zoveel.

Waar vroeger gras en bloemen groeiden, schommels stonden en hondenparken waren, staan nu talloze rijen groenten. Frank moppert op een werkploeg. Iedereen pikt het. Het timide joch van het platteland van gisteren is de redder van vandaag. Frank is op een boerderij opgegroeid en hij is de enige die weet hoe je dingen moet telen. Zonder hem zouden we allemaal rachitis of scheurbuik of zoiets hebben, iets waar we ons Ervoor nooit zorgen over hoefden te maken.

Een foerageerteam keert terug via de poort bij Thompson Street. Wat blikvoer en een beetje afgetapte benzine voor de aggregaten. Een kleine rode Honda 2000i-type Jenny bromt gestaag en laadt de batterijen voor portofoons en andere essentiële benodigdheden op. Af en toe wordt er ook een extraatje opgeladen zoals een iPod of een gameboy, als je BB daartoe kunt overhalen.

Bladeren sissen in de wind en springen vanaf hoge takken hun ondergang tegemoet. Een noordelijke windvlaag draagt een geurboeket van brandend plastic en rottend vlees met zich mee.

Mijn porto sputtert.

‘Bezoek uit zuidelijke richting op Fifth. Over.’

Het is Donna, aan de andere kant van het park. Ik jog haar kant op. ‘Hoe ver?’ vraag ik. Geen antwoord. Heb ik het praatknopje wel goed ingedrukt? Maar dan klinkt haar stem weer.

‘Je zei geen “over”,’ zegt Donna. ‘Over.’

‘Jezus, Donna. Over? Oké? Over, over. Met hoeveel en hoe ver? Over!’

‘Halverwege Ninth en Eighth. Een stuk of tien. Zwaarbewapend. Over.’

‘Ze horen niet bij ons?’

Stilte.

‘Over?’

‘Ze horen niet bij ons.’

Donna kan uit haar uitkijkpost buiten de muren hoog in een gebouw aan Eighth Street haast recht naar beneden kijken. Ik zie het uit-

einde van de loop van haar geweer uit een raam steken. ‘Je hebt geen “over” gezegd,’ zeg ik.

‘Oepsie. Over. Zal ik schieten? Ze lopen nu pal onder me, maar als ze voorbij zijn, heb ik ze recht in het vizier. Over.’

‘Niet. Schieten. Over.’

‘Prima, je moet het zelf weten. Laat maar horen als ik ze moet omleggen. Over.’

Het is tijd om alarm te slaan. Vlak bij elke ingang naar het park hangt een ouderwetse opwindbare claxon aan een boom. God weet waar Brainbox die heeft gevonden. Ik geef de hendel een slinger, door de weerstand moet ik echt kracht zetten. Het klaaglijke geluid komt langzaam op gang, maar als de radertjes in elkaar grijpen klinkt er een hels geloei.

Ik draai aan de hendel en denk na over calorieën, over hoeveel energie ik verbruik en hoeveel ik vandaag heb gegeten. Als er niet meer binnenkomt dan dat je verbruikt, is dat het begin van het eind. Ik denk vergeefs aan hamburgers en patat en kaneelbroodjes. Lekkernijen van weleer, onvoorstelbare luxe.

Zestig seconden later zijn onze vuurposities bemand.

Zes vuurwapens, een groot deel van ons arsenaal, steken door de spleten in de gepantserde schoolbus die de straat blokkeert. Het doel nadert over Fifth Avenue. En dan is er nog Donna’s geweer achter hen. De deuren van de gebouwen die aan de weg naar de blokkade toe liggen zijn maanden geleden al dichtgespijkerd en de straat is ontruimd en tot een schietzone bestempeld.

Wash is er. Ik kijk hem aan in de verwachting dat hij het voortouw neemt, maar generalissimo Washington haalt zijn schouders op, zo van: Jouw beurt, broertje.

‘Ze zijn zwaarbewapend,’ zeg ik. Met andere woorden: Dit is niet de tijd voor een leermomentje.

‘Dan kun je maar beter een plan bedenken,’ zegt Wash.

Prima. Ik laat mijn geweer, een AR-15, tegen mijn schouder leunen en ren de schoolbus in.

De nepleren bekleding van de bankjes is aan flarden. De wanden zijn beklad met galgenhumor:

VANAVOND FEEST BIJ MIJ THUIS! OUBERS DOOB.

"Fuck de wereld." - ikke "Nee, fuck jou!" - de wereld

Denk eraan! Vandaag is de eerste dag van de rest van het einde van alles.

Ik loop langs de kinderen in de verdedigingslinie en het valt me op dat zelfs als de hele wereld naar de kloden is, mensen nog steeds modebewust zijn. De plundermogelijkheden in onze buurt hebben tot een aantal vrij bijzondere looks geleid. Prada-jassen met daarop militaire insignes, folklorejurken waarbij ammunitiegordels als riem worden gedragen. Dat joch, Jack, is zelfs helemaal op de travestietentoer gegaan. Het is niet alsof zijn ouders hem het huis uit zullen gooien. En niemand zal er met hem over in debat gaan. Die gast is iets van een meter tachtig lang en nog breed en gespierd ook. Dat haalt niemand in zijn hersens.

Nu ik eraan denk, het zou fijn zijn om een beschut toilet helemaal voor mezelf te hebben.

Ik heb ergens gelezen dat de mannen in het leger van Napoleon die alle gevaarlijke verkenningsexpedities deden zich na verloop van tijd heel opvallend en apart kleedden. Ze werden de voorhoede genoemd, de 'avant-garde'. Dat doet me denken aan die boeken van Patrick O'Brian, waarin mannen in rijen op het dek klaarstaan bij hun kanonnen, en die film met die Australische gast, en dan wil ik bijna iets zeggen als: Rustig, jongens. Wacht op het bevel.

Maar dat klinkt suf, dus in plaats daarvan geef ik ze een schouderklopje of een tik op hun kont, alsof we ons op een belangrijke wedstrijd voorbereiden.

'Hé!' reageert een van de schutters als ik haar op haar achterste heb geklopt.

Het is die Carolyn, het blondje, die voor de Gebeurtenis een beetje een fashionista was. Oeps. Zelfs na de apocalyps stellen meisjes een klap op hun kont niet op prijs. ‘Sorry,’ zeg ik. ‘Totaal niet seksueel bedoeld.’ Ik probeer het op een koele, nonchalante manier te brengen.

Ze werpt me een blik toe die duidelijk zegt: Dat is je geraden!

Maar ik heb geen tijd om het uit te leggen. Ik wring me in de observatiepost die Brainbox op de voorste passagiersstoel heeft gebouwd.

Ze zijn met zijn tien, zoals Donna al had gemeld. Ze heeft daar oog voor. Zo te zien allemaal jongens. Al wat aan de oude kant, misschien zestien of zeventien. Ze dragen groene camouflagekleding, wat in de stad totaal nutteloos is. Er zitten allerlei militaire lintjes, medailles en andere zooi op. Ieder van hen draagt een soort schoolwapen ter hoogte van zijn hart en op de schouders zitten kleine schedelinsignes, als van die miniatuurvlaggetjes op oude gevechtstoestellen.

Een van hen draagt zo’n compact machinegeweer, het soort met zo’n transportriem waarmee de kogels geladen worden. Een BAR? Wash weet hoe het heet. En ik maak me zorgen om de vlammenwerper die een andere jongen bij zich heeft en die hij, terwijl ik naar hem kijk, aansteekt met een oude zippo.

Ze hebben gordels vol granaten, dregghaken, noem maar op. Ook AR-15 geweren zoals dat van mij. Ze moeten een wapenarsenaal hebben geplunderd.

‘Wat moeten jullie?’ roep ik. Agressief, maar niet te overdreven. Zoals Wash het ook zou doen.

‘Ik wil met de baas praten,’ zegt een van de vreemdelingen, een blonde jongen van ongeveer zeventien met blauwe ogen en opvallende jukbeenderen. Type quarterback, een van die aanvallende spelers bij football. Zo’n type dat ik voor de Gebeurtenis maar niets had gevonden. Zo iemand die ik nu helemaal niets vind.

Iedereen in de bus wacht op een reactie van Wash, maar Wash laat me nu zitten. En bedankt, broer.

Ik breng mijn mond weer naar de spreekbuis. Au. Brainbox moet dat mondstuk nodig aanpassen, het is veel te hard. ‘Ik ben de baas.’

‘Je bent nogal jong om de baas te zijn,’ zegt Jukbeen.

We kijken elkaar door het kogelvrije glas aan.

‘Ik ben de baas, oké? Wat moet je?’

Maar Jukbeen lijkt het maar niet te willen begrijpen. Hij buigt en begint op luide toon aan een speech, alsof hij zo van de set van *Game of Thrones* komt. ‘De Uptown-confederatie groet de Washington Square stam. We komen voor een palaver.’

Een van de tieners in onze verdedigingslinie giechelt even en volgens mij horen ze dat, want ze kijken elkaar aan alsof ze een soort ceremonieel antwoord hadden verwacht.

“Palaver” betekent...’ zegt Jukbeen.

‘Ik weet wat “palaver” betekent,’ zeg ik. ‘Je kunt ook gewoon zeggen dat je wilt praten.’

‘Ook goed. We willen prátén, oké? We hebben zaken te bespreken.’

Ze trekken iets aan een touw naar voren.

Het is een varken. Niet zo’n schattig varkentje met krulstaart dat zo uit een prentenboek is weggelopen, maar een groot, stinkend beest.

Vlees, proteïne.

God mag weten hoe ze het vanaf Uptown hiernaartoe hebben gekregen door kilometers vijandig gebied. Ze zien er trouwens best gehavend uit en een van hen lijkt een schotwond te hebben. Zijn arm zit in ieder geval in een mitella en het bloed is nog helderrood. Een recente aanvaring, misschien bij Union Square. Ik hoorde vanmorgen het lawaai van schoten uit die richting komen, maar dat hoor ik elke ochtend.

‘Oké, ik neem aan dat het varken niet je vriendje is, dus gaan we daarover “palaveren”?’

Jukbeen vindt mij maar niets, maar hij is hier voor zaken. ‘Ja, wijsneus, we willen het verhandelen.’

‘Oké, ik ben redelijk. Wat willen jullie in ruil daarvoor?’

Nu begint hij met een verkooppraatje. ‘Dit is een kampioenvarken van de boerderij van Hansen in het noorden van de staat. Honderd

procent door het ministerie van Landbouw goedgekeurd topvlees, gegarandeerd biologisch.’

‘Je weet toch wel,’ zeg ik, ‘dat er geen ministerie van Landbouw meer is. En biologisch eten is wel het laatste waar we ons druk om maken.’

‘Boeien. Zijn broer smaakte prima.’

Ik kijk naar Frank.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ziet er goed uit. Mooi vet.’

‘Oké,’ roep ik naar Jukbeen. ‘Ziet er wat magertjes uit, maar misschien kunnen we iets regelen. Wat wil je ervoor terug?’

En dan wordt het echt raar, want die gast zegt: ‘Twee meiden.’

Er valt een stilte. Mijn sms-vrienden zouden het een WTF-moment noemen.

‘Wat zei je?’

Jukbeen valt terug in zijn theatrale rol en verkondigt op luide toon: ‘We willen het varken ruilen voor twee vrouwen.’

En het woord van vandaag is ‘perplex’.

‘Je bedoelt vrouwen-vrouwen?’ vraag ik.

Die gast haalt zijn schouders op, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Zo van: Ja, twee meiden voor een varken. Is dat een probleem?

Donna komt via de portofoon binnen. ‘Jefferson? Wat wil hij? Ik hoor het niet. Over.’

Ik reageer niet. Het is waarschijnlijk beter om onze schietgrage, feministische scherpschutter niet te vertellen dat deze sociopaten varkens voor meisjes willen ruilen (en dan ook nog eens tegen een behoorlijk onflatteuze wisselkoers).

‘Hallo-o? Wat is er daar aan de hand? Over.’

‘Ik regel het wel, Donna. Bedankt. Over.’ Maar hoe moet ik dit dan regelen? Dat weet ik niet precies. De meisjes in de verdedigingslinie kijken me aan. Ik schraap mijn keel. ‘Eh, jeetje, jongens, waar hebben jullie het verdomme over? Ik bedoel, het is vervelend als jullie je wat eenzaam voelen, maar...’

‘We hebben voldoende meiden. We willen er gewoon nog wat meer,’ zegt een grote Uptowner, die een granaat in het netje van zijn lacrossestick heeft.

Waarom, wáárom doet alles en iedereen alsof we in *Mad Max* zitten?

Jukbeen staart hem aan tot de jongen wegkijkt, alsof hij het niet op prijs stelt dat iemand anders het woord neemt. ‘Mijn collega heeft gelijk,’ zegt hij. ‘We hebben genoeg meiden. We hebben genoeg voedsel. We hebben in Uptown overal voldoende van: elektriciteit, stromend water, wat ze maar willen. Weet ik veel, ook make-up en dat soort shit. Kijk.’

Jukbeen geeft het enige meisje in hun groep een seintje. Het is een mooie blondine die kwaad kijkt. Ze doet een stap naar voren. Of wordt ze geduwd?

‘Vertel ze over Uptown,’ zegt hij. ‘Vertel de meiden dat ze zich nergens zorgen over hoeven te maken.’

Maar ze zegt niets.

Ik bekijk haar wat beter. Misschien komt het door het woord ‘make-up’, maar het valt me op dat ze een huidkleurige veeg op de linkerkant van haar gezicht heeft zitten, de plek waar je iemand zou slaan als je rechtshandig bent. Ik vind dit maar niets. Zelfs als er meiden uit onze groep zouden willen vertrekken, dan zou ik ze niet met deze fascistestemmen. En ik zou al helemaal niet iemand tegen een varken ruilen, hoe erg ik gebakken spek ook mis.

‘Mag ik dat kreng neerknallen?’ vraagt Carolyn.

Ze heeft het over het Uptown-meisje. Maar waarom wil Carolyn zich op haar afreageren? Meiden, ik zal ze waarschijnlijk nooit begrijpen.

Ze haalt haar geweer in ieder geval van de veiligheidsstand en dat horen ze daar ook. De Uptowners klikken daarop allerlei veiligheids-pallen weg en rammen magazijnen in wapens. Ze laten zich op hun knieën of op hun buik zakken en richten hun wapens recht op onze vuurgaten en ik denk: die aanvalsgeweren van hen schieten recht door

de zijkant van deze bus, door de gepantserde delen, en we gaan er allemaal aan.

‘Hier Donna! Wat...’

Ik zet de porto uit. Waar is Wash? Hij is nergens te bekennen. Hij heeft deze situatie helemaal overgelaten aan zoon nummer twee.

‘Denk je soms dat we hier *Call of Duty* spelen? Denk je dat we in de multiplayerstand zitten via wifi of zoiets? Je laat je overhoop knallen en dan spring je ergens anders weer zo uit de grond? Er is hier geen Xbox, je krijgt geen nieuwe levens, dus chill, verdomme!’ roept Frank.

Hij heeft gelijk. Niemand krijgt een tweede leven, behalve de ratten. Daar is een eindeloze voorraad van. Maak er een dood en er komt meteen een andere. ‘Kansloos,’ zeg ik, die uitdrukking duikt op uit mijn jeugd. Tijdens een stilte waarin iedereen zich erop voorbereidt een ander neer te schieten klinkt het gepast.

‘Wat?’ zegt Jukbeen.

‘Bedankt, maar nee,’ roep ik. ‘En nu vertrekken, o, Confederatie uit Uptown.’

‘Dan gaan we naar de Vissers,’ roept Jukbeen.

Onderhandelen. South Street is de basis van de Vissers. Als ik het me goed herinner, slapen ze in een oud zeilschip, de *uss Peking*. Ik denk dat ze liever ‘de Piraten’ worden genoemd, maar goed.

‘Doe ze de groeten en geniet van de sashimi.’

Maar ze blijven daar liggen. Het lijkt wel alsof ze blij zijn met de adempauze. Dan dringt het tot me door dat ze niet ergens anders met hun waren gaan leuren. Ze hebben geen plan B. Dat varken moet weg. Dat is jammer, want als zij geen andere mogelijkheden hebben, dan geldt dat ook voor ons.

‘We kunnen ook nemen wat we nodig hebben,’ zegt Jukbeen.

Toon geen zwakte. Wash zegt dat een roofdier zich ervan bewust moet zijn dat hij gewond kan raken als hij zijn prooi neerhaalt, ook als hij weet dat hij zal winnen.

‘Nee, dat kunnen jullie niet. Nog een fijne dag voor jou en Knorre-

mans.' Ik zie ze onderling mompelen... En ik zie die lacrossekast naar de ring van zijn granaat reiken... En...

Een schot.

Mensen zeggen graag dingen als: 'Er weerklonk een schot.' Maar er is niets melodieus aan. Het is een schok. POK! Heel even veegt het al je zintuigen aan de kant, en niet in het minst omdat je instinct je zegt je ogen dicht te knijpen en je zo snel mogelijk ergens te verbergen.

'Donna, ik heb toch gezegd níet schieten!' schreeuw ik in de porto.

Iedereen staat doodstil, onze mensen, hun mensen. Dan, opeens, schreeuwt iedereen tegen elkaar, net zoals je dat op tv en in de films zag, met allerlei dreigementen en gevloek. Maar niemand van ons is geraakt en zo te zien is dat bij de andere partij ook het geval.

Het varken.

Zijn ogen draaien weg. Met perfect komische timing, kan ik wel zeggen. Alsof hij het nieuwe gat in zijn kop wil bekijken. Dan valt hij als een baksteen om en hij PLOFT met stuiptrekkende poten op zijn zij.

'Niet schieten!' schreeuw ik als mijn jongens (én meiden) hun geweren heffen en richten.

Een paar Uptowners grijpen het varken bij de poten en proberen het te verplaatsen, maar het beest was bij leven al zwaar en dood is het nóg zwaarder. Het wil gewoon niet meewerken. De doden zijn verrassend onverschillig.

Na alle moeite die het hun heeft gekost het bij ons te krijgen, gaat het ze echt niet lukken om dat varken weer mee terug te nemen, niet als het bloed onderweg alle wilde honden uit de wijde omtrek lokt. Dat was vast wat Wash in gedachten had.

Mijn grote broer. Hij staat boven op de muur, lang en knap, waar de Uptowners hem niet kunnen missen. Al hun geweren zijn nu op hem gericht.

'Leef je uit,' zegt Wash. 'Ik word morgen achttien.'

Ik heb geprobeerd daar niet aan te denken, maar hij heeft gelijk. Binnenkort... geen extra levens. Dus hij daagt ze uit hem neer te schie-

ten. En hij heeft niet eens afscheid genomen. Hij heeft niet eens afscheid genomen!

Wash staat daar als een standbeeld op die muur, van achteren belicht, met zijn gezicht naar de toekomst.

Jukbeen, die kijkt alsof hij Wash wel kan schieten, letterlijk, laat zijn pistool zakken en glimlacht. ‘Neuh,’ zegt hij. ‘Ik ga jou geen dienst bewijzen. Veel plezier met de Ziekte.’

De Uptowners bekvechten met elkaar. Een paar willen de hekken bestormen en de rest wil zich alleen maar zo snel mogelijk uit de voeten maken. Jukbeen krijgt ze eindelijk stil en ze trekken zich terug. Ze lopen behoedzaam achterwaarts weg, terwijl ze de lopen van hun vuurwapens heen en weer zwenken op een manier die ze kennelijk in een videospelletje hebben gezien.

‘Dit is nog niet voorbij,’ roept Jukbeen.

‘Mooi,’ zegt Wash. ‘Neem dan gelijk even de witte bonen in toma-tensaus mee als je terugkomt.’

Na iets langer dan een uur, als we er zeker van zijn dat de Uptown-ers echt weg zijn en het varken niet als lokaas wordt gebruikt om op ons te kunnen schieten, verjagen we de ratten en we slepen het beest naar binnen.

IN VEEL VAN DE BOEKEN DIE JE LEEFT vindt de schrijver het cool om een 'onbetrouwbare verteller' te gebruiken. Om je aandacht erbij te houden en om te erkennen dat er geen absolute zekerheden zijn, dat alles relatief is, of zoiets. Dat is best zwak. Dus ik zal een betrouwbare verteller zijn, het is maar dat je het weet. En dan bedoel ik echt betrouwbaar. Je kunt op me bouwen.

Het eerste wat je over mij moet weten is dat ik niet knap ben. Als je je afvraagt hoe je me in je hoofd moet voorstellen, haal er dan geen filmster of zo bij.

Denk maar type buurmeisje. Alhoewel dat een iets ander begrip is in New York aangezien we niet in huizen wonen. We wonen allemaal op elkaar gestapeld in flatgebouwen. Ik kan me nog elke keer herinneren dat ik op tv een serie over de buitenwijken zag, waar de mensen bijvoorbeeld in hun tuin speelden en op straat fietsten. Dat vond ik zo ontzettend exotisch.

Dus, dat buurmeisje? Laat maar. Het punt is dat je je fantasie niet de vrije loop hoeft te laten. Een karakterspeelster. De ondeugende, prettig gestoorde beste vriendin, niet die meid met de lange benen, tieten en de perfecte tanden.

Ik bedoel, ik zou mezelf nu ook weer niet als een trol omschrijven. Het is gewoon zo dat, zelfs met het nieuwe eind-van-de-beschaving-eetregime, ik niet helemaal tevreden ben met mijn lichaam. Misschien komt het door het proteïnegebrek. Ik moet me hier waarschijnlijk niet druk om maken. Daar is het leven te kort voor.

Haha. Het leven is te kort.

Dat zei mijn vader altijd. Ik zei altijd 'pap' tegen hem om hem te

stangen, omdat hij wilde dat ik hem Hal noemde. Dat was op zich niet zo vreemd, want zo heette hij ook. Maar kom op, het waren niet de jaren zestig en hij zou er niet jonger op worden als ik hem Hal noemde. Nee, die meiden met wie hij het bed in wilde duiken waren... Hoe zal ik dit eens zeggen? Jong genoeg om zijn dochter te kunnen zijn. Gadver!

Tja, nu ben je dood, Harold! Net als mam en elke andere verrekte volwassene. Dat is nog eens iemand in de steek laten. En de kleintjes. Al die jonkies. Charlie.

Dus er zijn een aantal dingen waardoor ik kwaad op mijn ouders ben. Het feit dat ze me naar Madonna hebben vernoemd. Niet naar de moeder van Jezus of zo, maar naar die vrouw die 'Vogue' zong. Gast!

Maar ga ik dat veranderen? Neuh. Iedereen verandert zijn naam omdat ze zoiets hebben van 'Waarom niet?' Dat gaat zo van: 'Hoi, ik ben Katniss.' 'Ik ben Threeyoncé.' 'Noem mij maar Ishmael.' Dacht het niet. Sommige dingen van voor de Gebeurtenis wil ik houden, ook al zijn ze saai.

Dus, ja. (Ma)donna's probleem, voedingswaardegevijs, is dat het moeilijk is om aan proteïne te komen. Koolhydraten? Tuurlijk. Je zou versted staan van hoelang dat smerige niet-biologische brood, dat plastic spul, goed blijft voor er zo'n pluizig blauw vachtje op komt. Soms vinden de ratten het eerst. Dus wat eten wij? De ratten. En dan eten we het brood toch ook? Zo ongeveer? Ik bedoel, de ratten hebben het brood gegeten, wij eten de ratten.

En wat de ratten daarnaast nog meer eten? Voordat ze bij ons op het bord liggen? Nou, daar hebben we het maar niet over.

We hebben in die tijd ontzettend veel lijken verbrand. Zuiverend vuur, zo noemde Wash het. Hij zei dat een aantal gasten, volgelingen van Zarathoestra, dat vroeger deden. Ja, dat heb ik goed gespeeld. Ik ben dan wel niet zo goed met moeilijke woorden als Wash en Jeff, maar ik laat ze echt niet de baas over me spelen omdat ze bonuswoorden en dat soort onzin kennen.